

Här på Holmen träffa vi på ett annat sällskap, som också har samma mål som vi och som dessa längre fram kommo att spela roller av barmhärtiga samariter för Inspektör Svedberg och mig antecknar jag här deras namn i tacksam hågkomst. De voro: Kommunalnämndsordföranden Reinhold Grönlund med fru, Bagaren Samuelsson med fru, Fjärdingsman Sundqvist, Handelsföreståndare Almgren och Handlande Olsson, alla från Vilhelmina. De färdades i Reinhold Grönlunds motorbåt. Det var således två båtar som lade ut från Holmen och stävade upp mot Storsjön. Här ser emellertid inte sjön så stor ut. Det är endast en liten vik benämnd Maksjön, som vi se än så länge.

Men efter någon timmes färd kommer vi så, efter att ha passerat en ganska strid å upp i Stora sjön. Vi ha haft en utomordentlig tur med vädret och nu ligger den 6 mil långa sjön framför oss som en väldig långsmal spegel och längst bort i fonden reser sig Marsfjällets ståtliga fjällkomplex och speglar sin vita hjässa i sjön. Malgomaj är en vacker sjö och med sina skogrika stränder påminner den ibland om Mälaren, med den stora skillnaden, att Mälaren är alldeles full med öar, Malgomaj knappast har några i den egentliga sjön. Bland de vackraste partierna är kanske Forsbergsberget som vid sjöns nordvästra ända liksom omfamnas av ett par långa vikar. Vi följde den södra och framför oss reser sig Stalonbergets regelbundna kägla. Viken blir smalare och smalare och snart skymtar turisthyddan på turistnäset och snart lägger båten till vid bryggan där två bärare vänta på oss.

Efter att ha stärkt oss med litet mat och kaffe anträdde Inspektör Svedberg och jag den 13 km långa vägen till Bångnäs. Ovana som vi voro att gå, voro vi trots det långsamma tempo i vilket vi togo marschen, ganska utpumpade då vi kommo till Bångnäs. Emellertid hade vi under vägen både tid och krafter att i rikt mått njuta av de många forsar, som Ångermanälven här bildar. Den vackraste var nog Harrforsen, som bildar ett lodrätt fall av 7 m höjd.

Trots allt den vackra vägen hade att bjuda på voro vi emellertid nu glada att vara framme i Bångnäs. Vi voro väntade och en stor brasa flammade på den öppna härden i vår trevliga kammare. Det blåste litet kallt från det på andra sidan sjön liggande Gittsfjället och brasan var således mycket välkommen. Dagen därpå skulle färden ske både till lands och sjöss. Damerna och Inspektören skulle färdas med båt över sjöarna Vuollelite, Gaskelite och Bielite, under det att vi övriga karlar skulle gå landsvägen till Bielite.

Måndag 2 juli 1915 Fjällvandring

Hade jag förut fått se fjällen på avstånd så blev jag nu under denna vandring i tillfälle att för första gången komma upp på ett fjäll. Det var visserligen ej ett bland de största, snarare tvärtom, men det låg mitt i ett härligt fjällandskap, i norr Marsfjällen med Kultsjön framför sig, och där på andra sidan Borgafjällens kedja och i söder på andra sidan de förut nämnda sjöarna och det förut nämnda Gittsfjället.

Efter en liten klättring i bergen äro vi snart framme vid Bieliteforsen. Jag hade nog förut åtskilliga gånger använt uttrycket: "Något vackrare kan man inte få se," men inför Bieliteforsen förstummades vi alldeles och vi satte oss tysta ned att beundra det storslagna fallet och få sig en dusch av det fint sönderpiskade vattnet. Ute från sjön ter sig fallet som en väldig snödriva.

Här gjorde vi en ganska lång rast, åto middag och kokade kaffe och njöto således av god mat och vacker natur. Stämningen var också den allra bästa och den steg ännu högre, när Inspektör Svedberg vid uppbrottet med några kraftiga och varma ord utbringade ett leve för vårt vackra land. Och jag vågar påstå att det besvarades inte bara med kraft utan också med känsla, och det var nog inte bara mina ögon som tårades, när vi sedan sjöngo: "Du gamla du fria - ." Jag skulle önska att många, många i Sveriges land sett och känt detsamma som vi i den stunden.